

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA

ze dne 9. července 2014

ve spojených věcech E3/13 a E-20/13:

Fred. Olsen a další a Petter Olsen a další

a

Norský stát, zastoupený Ústředním daňovým úřadem pro velké podniky a Ředitelstvím daní

(Zdanění ovládaných zahraničních společností – Právo usazování – Volný pohyb kapitálu – Obcházení vnitrostátních právních předpisů – Odůvodnění – Přiměřenost)

(2015/C 68/05)

Ve spojených věcech E-3/13 a E-20/13 mezi Fred. Olsen a další a Petter Olsen a další a Norským státem, zastoupeným Ústředním daňovým úřadem pro velké podniky a Ředitelstvím daní – ŽÁDOST o stanovisko Soudního dvora podle článku 34 Dohody mezi státy ESVO o zřízení Kontrolního úřadu a Soudního dvora předložená Odvolacím výborem pro daňové záležitosti Ústředního daňového úřadu pro velké podniky (*Skatteklagenemnda ved Sentralskattekontoret*) a okresním soudem v Oslo (*Oslo tingrett*) ohledně výkladu pravidel týkajících se svobody usazování a volného pohybu kapitálu, zejména výkladu článků 31 a 40 Dohody o EHP, ve vztahu k norským právním předpisům týkajícím se zdanění ovládaných zahraničních společností, které umožňují vnitrostátní zdanění kapitálu v zemi s nízkým zdaněním, Soudní dvůr ve složení Carl Baudenbacher, předseda, Per Christiansen a Páll Hreinsson (soudce-zpravodaj), soudci, vynesl dne 9. července 2014 rozsudek, jehož výrok zní:

1. – 2. Svěrenecký fond, například Ptarmigan Trust, spadá do oblasti působnosti článku 31 Dohody o EHP za předpokladu, že fond vykonává na území EHP po časově neomezenou dobu a prostřednictvím stále provozovny skutečnou a efektivní hospodářskou činnost. Zda je tomu skutečně tak, posuzuje vnitrostátní soud. Všechny zúčastněné strany, tedy zřizovatelé, správci a příjemci svěreneckého fondu, mají práva podle článků 31 a 34 Dohody o EHP.
3. Příjemci kapitálového majetku ve formě svěreneckého fondu, na které se vztahují vnitrostátní daňová opatření, jako jsou opatření dotčená ve věci v původním řízení, mohou uplatnit článek 40 Dohody o EHP v případě, pokud se zjistí, že nevykonávali nepochybný vliv nad nezávislým podnikem v jiném státě EHP nebo nebyli zapojeni do hospodářské činnosti, která spadá do rozsahu působnosti práva usazování. Konečné posouzení v této věci provedou vnitrostátní soudy na základě skutkových okolností věci.
4. Rozdílné zacházení podle odstavců 10-60 daňového zákona představuje daňovou výhodu pro daňové poplatníky, kteří mají bydliště v daném státě, na které se vztahují právní předpisy týkající se ovládaných zahraničních společností, které jim brání ve výkonu svobody usazování, odrazují je od založení, nabytí nebo zachování dceřiné společnosti ve státě EHP, v němž tato společnost podléhá nízkým úrovním zdanění. Představuje proto omezení svobody usazování ve smyslu článků 31 a 34 Dohody o EHP. Pokud daňová výhoda vyplývající z rozdílného zacházení pro daňové poplatníky, kteří mají bydliště v daném státě, podle odstavců 10-60 brání příjemcům investovat prostředky v jiném státě EHP, aniž by měli v úmyslu ovládat nebo řídit podnik, a uskutečňovat pohyb kapitálu osobní povahy ve smyslu článku 40 Dohody o EHP a přílohy XII Dohody o EHP.

Navíc pravidlo vnitrostátního práva, podle něhož fyzické osoby s účastí v ovládané zahraniční společnosti v jiném státě EHS nemají na rozdíl od účastníků ve srovnatelných domácích subjektech žádnou možnost vyhnout se ekonomickému dvojímu zdanění podle norských pravidel týkajících se ovládaných zahraničních společností, představuje omezení svobody usazování podle článků 31 a 34 Dohody o EHP nebo v závislosti na posouzení vnitrostátního soudu volného pohybu kapitálu, které je v zásadě zakázáno článkem 40 Smlouvy o EHP.

5. Omezení svobody usazování nebo popřípadě volného pohybu kapitálu vyplývající z vnitrostátních právních předpisů týkajících se ovládaných zahraničních společností, jako je omezení uplatňované v hlavním řízení, může být odůvodněno převažujícím veřejným zájmem, zejména s ohledem na předcházení vyhýbání se daňovým povinnostem nebo udržení vyváženého rozdělení daňových pravomocí mezi státy EHP. Omezení je přiměřené, pokud se týká pouze čistě vykonávaných operací, jejich cílem je vyhnout se vnitrostátní dani, která je splatná ve srovnatelných situacích. Uplatnění takového daňového opatření musí být tedy vyloučeno, pokud se na základě objektivních, třetími osobami zjistitelných skutečností ukáže, že bez ohledu na existenci důvodů daňové povahy je ovládaná zahraniční společnost skutečně usazena v hostitelském státě EHP a vykonává zde skutečnou hospodářskou činnost uskutečňovanou v rámci EHP.

6. Je na vnitrostátním soudu, aby ověřil, zda se žalující strany, například fondu Ptarmigan Trust, nacházejí ve srovnatelné situaci jako příjemci rodinných nadací nebo majetkových fondů, na které se podle norského práva nevztahuje zdaňování majetku. Pokud tomu tak je, rozdíl v daňové sazbě představuje omezení podle článku 31 Dohody o EHP nebo popřípadě článku 40 Dohody o EHP.
 7. Rozdíl v daňové sazbě nelze odůvodnit, pokud se příjemci fondu Ptarmigan Trust nacházejí ve srovnatelné situaci jako příjemci rodinných nadací nebo majetkových fondů, na které se podle norského práva nevztahuje zdaňování majetku.
-